

Dues parròquies d'Andorra acullen els primers refugiats de Sant Egidí

Dij, 25/10/2018 per Catalunya Religió

(Bisbat d'Urgell) “Sobrevolem l'illa d'Antíparos, al mar Egeu, a 10.972 metres d'altitud i a 730 km/hora. El comandant de l'avió es diu Claudio Capucho”. Aquest succint missatge, enviat el vespre del dimecres 24 d'octubre per un estret col·laborador del Bisbat d'Urgell, poc després que l'avió s'enlairés de l'aeroport de Beirut, era la primera confirmació que els molts mesos d'esforços i d'esperança il·lusió havien donat el seu fruit. El viatge, però, era llarg; i els tràmits a les diferents duanes, lents i feixucs. No van aterrar a Barcelona fins ben entrada la matinada del dijous 25 d'octubre. I encara van haver de passar unes hores més fins que, poc després del migdia, les dues primeres famílies de refugiats sirians que arribaven al Principat d'Andorra van ser rebudes a les dependències del Departament d'Afers Socials del Govern andorrà.

Va ser una acollida volgudament senzilla, íntima, sense protocols i sense càmeres, per tal de ser el més respectuós possible amb la intimitat d'aquestes persones que, després de passar força mesos a un camp de refugiats del Líban, finalment han vist obrir-se una finestra d'esperança per refer les seves vides en pau.

Han arribat a Andorra gràcies al “protocol d'entesa entre el Govern del Principat d'Andorra i la Comunitat de Sant'Egidi per a la realització del Projecte Obertura de corredors humanitaris”, en la consecució del qual [el Bisbat d'Urgell va intervenir com a mediador entre les institucions andorranes i la comunitat de Sant'Egidi](#), i que es va formalitzar el maig passat després que el Consell General del Principat aprovés per unanimitat el mes de març una llei específica per permetre l'entrada al país per motius humanitaris.

Les famílies acollides han estat instal·lades a Andorra la Vella i a Sant Julià. La primera està formada pels pares i un fill de 17 anys i una filla de 13 anys. La segona està formada per una parella de 26 anys (la dona) i 38 anys (l'home) i una

filla de 20 mesos; i si Déu vol, la primavera vinent es veurà beneïda amb l'arribada d'una altra filla. Tots ells són cristians greco-ortodoxos i parlen només àrab, per la qual cosa, segons ha explicat el Rector de Sant Julià de Lòria, Mn. Pepe Chisvert, la principal preocupació ara que ja han arribat és que la seva integració en la societat andorrana sigui el més fàcil possible.

Per això s'ha tingut cura de cuidar tots aquells detalls que els puguin fer sentir que són benvinguts entre nosaltres. Els pisos als quals se'ls ha destinat estan completament moblats i equipats, s'ha procurat omplir el rebost amb fruita fresca de temporada i amb aliments propis (la majoria, si més no) de la cuina del seu país, i se'ls ha facilitat una petita quantitat de diners de butxaca perquè puguin acabar d'adquirir allò que puguin necessitar. També s'ha editat un dossier amb il·lustracions acompanyades del seu nom en àrab i en català a la manera d'un diccionari bàsic perquè es puguin començar a familiaritzar amb l'idioma i els ajudi a sortir-se'n en situacions quotidianes senzilles. A més, pel que fa a la Parròquia de Sant Julià, Càritas parroquial ha organitzat un grup de voluntaris, entre els quals hi ha un jove d'origen magrebí que fa les funcions d'intèrpret, per donar-los un cop de mà en el que necessitin, sobretot en aquestes primeres setmanes fins que coneguin prou la Parròquia.

Mn. Chisvert, de fet, veu aquesta situació com "un nou repte davant una circumstància històrica comparable en certa manera a la que es va viure a Espanya i Europa en el primer terç del segle XX. Llavors Andorra va esdevenir terra d'acollida per a moltes persones arribades del nord i del sud que ho havien perdut tot amb la guerra, i ara també podem ajudar, dins les nostres possibilitats, els refugiats sirians que miren de deixar enrere la guerra i començar de nou".

Amb l'arribada d'aquestes dues famílies es materialitza una primera fase del compromís adquirit per Andorra davant la comunitat internacional sobre l'acolliment de persones procedents del conflicte sirianès; i es preveu que en els propers mesos puguin arribar noves famílies de refugiats, ja que la voluntat del país es poder acollir fins a una vintena de persones provinents del conflicte sirianès, donant així resposta, a més, a una reiterada demanda de la societat andorrana.

Seguint aquest mateix raonament, també el Bisbat d'Urgell vol que els fidels de la Diòcesi prenguin consciència de la necessitat d'ajudar aquestes persones que han hagut de deixar-ho tot per escapar de l'horror de la guerra i que sobreviuen en condicions ben precàries als camps de refugiats. I així mateix, pel que fa en concret als sacerdots diocesans, que tinguin la formació necessària per respondre a les dificultats que eventualment puguin sorgir en l'entorn parroquial a l'hora d'ajudar en l'acollida de les persones refugiades.

És per això que fa tot just uns dies, el 22 d'octubre, [va tenir lloc al Seminari Diocesà de La Seu d'Urgell una sessió de treball sobre "Acollir els refugiats i els immigrants"](#), en la qual el Dr. Jaume Castro, responsable de la Comunitat de Sant'Egidi a Catalunya, va explicar quina és la situació mundial actual (i sobretot a Europa, Catalunya i Andorra) en relació amb els refugiats i els immigrants.

Explicà també la tasca arreu del món de la Comunitat de Sant'Egidi, de la qual enguany es compleixen els 50 anys de la seva fundació, i va reflexionar sobre la funció i objectius dels corredors humanitaris i com s'articulen legalment a Europa, quin paper ha jugat la Comunitat de Sant'Egidi en la seva organització i a quantes persones s'ha pogut ajudar fins al present.